

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. J.**

skazanej za popełnienie czynu z art. 228 § 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.)

w dniu 7 listopada 2024 r.

kasacji obrońcy wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt V Ka 1049/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi

z dnia 29 listopada 2021 r., sygn. akt III K 540/15

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania;**
- 2. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciąża Skarb Państwa;**
- 3. zarządza zwrot opłaty w wysokości 450 zł na rzecz M.J.**

Kazimierz Klugiewicz

Jacek Błaszczyk

Michał Laskowski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, wyrokiem z 29 listopada 2021 r., uznał M.J. za winną popełnienia pięciu zachowań przestępczych polegających na sprzedawności osoby pełniącej funkcję publiczną i wymierzył jej następujące kary jednostkowe: rok pozbawienia wolności i grzywnę za popełnienie występku z art. 228 § 4 k.k. (pkt 38 wyroku SR, pkt LXII a.o); dziesięć miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę za popełnienie ciągu przestępstw z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (pkt 39 wyroku SR, pkt LXIII – LXIV i pkt LXV – LXVI a.o); orzekł karę łączną roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę i warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby dwóch lat. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy (domagał się uniewinnienia skazanej) i oskarżyciela publicznego (kwestionował wyeliminowanie z opisu dwóch czynów zarzutu fałszerstwa intelektualnego) Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z 24 stycznia 2024 r., zmienił wyrok pierwszoinstancyjny redagując go w ten sposób, że m.in. M.J. uniewinnił od popełnienia czynów przypisanych jej w punkcie 39 (zarzuty LXIII – LXVI) a w pozostałej części wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

W kasacji od wyroku Sądu Okręgowego obrońca podniósł bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. zarzucając mu sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiającą jego wykonanie, a polegającą na utrzymaniu w mocy przez Sąd Okręgowy w Łodzi w stosunku do M.J. orzeczenia Sądu pierwszej instancji o karze łącznej w wymiarze roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat i grzywny przy jednoczesnym uniewinnieniu M.J. od czynów z pkt 39 a i b wyroku Sądu Rejonowego i omyłkowym utrzymaniu w mocy skazania jedynie za czyn opisany w pkt 38 wyroku Sądu pierwszoinstancyjnego, za który wymierzono jej karę roku pozbawienia wolności oraz utrzymaniu w mocy przez Sąd Okręgowy w Łodzi orzeczenia z pkt 51 lit. g wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w zakresie obciążenia M.J. kosztami sądowymi na rącz Skarbu Państwa przy jednoczesnym obciążeniu Skarbu Państwa kosztami postępowania z tytułu uniewinnienia oskarżonej od czynów opisanych w pkt 39 wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. Przy tak

sformułowanym zarzucie obrońca zażądał uchylenia wyroku Sądu odwoławczego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Łodzi wniósł o uwzględnienie kasacji jako oczywiście zasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona na korzyść skazanej, jako oczywiście zasadna, zasługiwała w całości na uwzględnienie (art. 535 § 5 k.p.k.).

Przede wszystkim należało stwierdzić, że wykazana przez obrońcę wadliwość zaskarżonego wyroku nie mogła zostać usunięta w trybie art. 13 § 1 k.k.w., gdyż instytucja przewidziana w tym przepisie służy jedynie wyjaśnianiu wątpliwości, które mogą powstać na skutek nie dość precyzyjnych czy ogólnych sformułowań zawartych w orzeczeniu lub w związku ze zdarzeniami, które zaistniały po jego wydaniu (zob. wyrok SN z 25 listopada 2009 r., III KK 355/09). Wykluczone też było skorzystanie w niniejszej sprawie z rozwiązania zawartego w art. 105 k.p.k., a to dlatego, że sprzeczność, o której mowa w przedmiotowej sprawie dotyczyła dyspozytywnej części orzeczenia i - co więcej - uniemożliwiała, a nie utrudniała jego wykonanie.

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, należało stwierdzić, że skoro po dokonaniu kontroli apelacyjnej w obiegu prawnym funkcjonuje prawomocny wyrok utrzymujący w mocy rozstrzygnięcie o karze łącznej w wysokości roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której węzłem związane najpierw pięć zachowań przestępczych, a z których po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego pozostał jeden występki, za który z jednej strony wymierzona została kara roku pozbawienia wolności (a więc poniżej wymierzonej kary łącznej), a z drugiej, co do którego w pisemnych motywach wyroku Sądu drugoinstancyjnego uzasadniono konieczność uniewinnienia skazanej od zarzutu jego popełnienia (k. 53 uzasadnienia SO) – to bezapelacyjnie należało przyjąć wystąpienie uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Konsekwencją takiego ustalenia stała się konieczność uchylenia wyroku w całości i przekazania sprawy w tym zakresie sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania (art. 537 § 2 k.p.k.).

Kazimierz Klugiewicz

Jacek Błaszczuk

Michał Laskowski

WB.

[a]